

nasvědčovati u lidí střízlivých, ani ve větách rozhodovacích důvodů, že obžalovaní byli při smyslech a věděli přes podnapilost, co dělají; jestliť těmito větami zjištěno jen vědomí, která slova jsou pronášena, nikoliv i vědomí, co slova znamenají a kam podle povšechné své povahy míří. Uznal-li soud přes opomenutí onoho zjištění stěžovatele vinným, shledal zločin, o který jde, ve skutkovém ději, ve kterém se po případě nedostává nutné složky subjektivní, takže jest rozsudek v této části zmatečný, a to — ano není ani v rozsudku, ani ve spisech opory pro názor stížností mimochodem projevený, že by mohl souzený projev zakládati snad přečin podle § 14 (asi § 14 čís. 1 nebo 5), nebo přestupek § 20 zákona na ochranu republiky — podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř.

Čís. 4317.

Kdo byl ve smyslu § 2 čís. 2 zákona ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. částečně zbaven svéprávnosti, je podle trestního zákona plně zodpověden a podle trestního řádu plně schopen vystupovati jako obviněný (obžalovaný) před trestními soudy samostatně a činiti platná a závazná procesuální prohlášení.

Prohlášení odsouzeného, který byl částečně zbaven svéprávnosti (pro pijáctví), že se vzdává opravných prostředků, je platné a závazné, nevyšlo-li najevo nic, co by nasvědčovalo tomu, že prohlášení nebylo volné nebo že bylo učiněno ve stavu nepřičetném.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Zm II 24/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu trestního v Brně ze dne 30. prosince 1930, jímž byla odmítnuta zmateční stížnost stěžovatele do rozsudku téhož soudu ze dne 25. listopadu 1930.

D ů v o d y:

Stěžovatel prohlásil po vynesení odsuzujícího rozsudku a po poučení o opravných prostředcích, že se vzdává zmateční stížnosti. Přes to obžalovaný opověděl ve lhůtě třídní zmateční stížnost, která byla napadeným usnesením podle § 1 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnuta. Ve stížnosti do tohoto usnesení uplatňuje obžalovaný, že, nebyv při hlavním přelíčení zastupován obhájcem, nebyl si vědom toho, že učinil prohlášení, jímž se vzdává zmateční stížnosti, a odůvodňuje toto tvrzení tím, že je, jak ze spisů vychází, alkoholikem, že byl opět jako alkoholik internován v ústavu choromyslných, že pro tuto duševní chorobu je jeho schopnost rozumně usuzovati a činiti volné rozhodnutí podstatně zmenšena, a že vzhledem na tuto soudu ze spisů známou duševní povahu neměl ho soud přidržovati k tomu, by se o opravných prostředcích ihned vyjádřil, nýbrž měl poskytnouti stěžovateli možnost, by si v zákonné lhůtě mohl věc nále-

žitě rozmysliti a dovolati se podpory osoby práva znalé. Stížnosti nelze přiznati důvodnost. Stěžovatel byl naposledy v mor. zem. ústavě pro choromyslné ošetřován od 16. srpna 1929 do 12. listopadu 1929, kdy byl jako zlepšený z ústavu propuštěn. Usnesením okresního soudu v Brně-okolí ze dne 4. dubna 1927 byl stěžovatel částečně zbaven svéprávnosti pro pijáctví ve smyslu § 2 čís. 2 zákona ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. Podle § 4 odst. 1 téhož zákona rovná se ten, kdo je částečně zbaven svéprávnosti, dospělému nezletilci a dostane podpůrce. Taková osoba je podle trestního zákona plně zodpovědna a podle trestního řádu plně schopna vystupovati jako obviněný (obžalovaný) před trestními soudy samostatně a činiti platná a závazná procesuální prohlášení. Prohlášení stěžovatele, že se zmateční stížnosti do odsuzujícího rozsudku vzdává, je tudíž po zákonu platné a proň závazné, ano nevyšlo najevo nic, co by nasvědčovalo tomu, že prohlášení nebylo volné nebo že bylo učiněno ve stavu nepřičetném. Nalézací soud tudíž právem odmítl zmateční stížnost, kterou stěžovatel podal po onom prohlášení u soudu, podle § 1 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878; nebylo proto stížnosti vyhověno.

Čís. 4318.

Pro trestnost pokusu svádění ke zločinu podvodného úpadku podle §§ 9, 205 a) tr. zák. předstíráním (uznáním) pohledávky nezáleží na tom, že se vyrovnání, pro něž pachatel doporučoval závadný postup, mělo provéstí mimosoudně.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1931, Zm I 53/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 4. prosince 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem pokusu svádění k zločinu podvodného úpadku podle §§ 9, 205 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce hmotně-právní namítá stížnost, že pojem vyzývání, povzbuzování a svádění ke zločinu předpokládá jednání značnější síly, a že nemohou tento trestný čin založiti jakákoliv jen mimochodem pronesená slova, nezanechavši ohlasu, na př. pouhé náměty pronesené v úvahách, jakým způsobem je řešiti situaci danou stavem předlužení. Namítka neobstojí. Ustanovení § 9 tr. zák. čelí jakémukoliv působení na mysl jiné osoby ve směru zločinném, tedy již pouhému pokusu vyvolati v duši osoby, na niž působeno, zločinné rozhodnutí, a nerozeznává, zda neúspěch takového působení má příčinu v nedostatečné síle působení či v jiných okolnostech na vůli pachatelově nezávislých. Z dosahu citovaného ustanovení vypadají tudíž i pouhé námětky, podněty a narážky, že